

Едно момиче босо
излиза отъ лесътъ,
и пѣе и се носи
изъ нивитѣ гласътъ.

Отъ тази сладка пѣсенъ
зарадванъ е свѣта —
тя всѣкиму донесе
дъхътъ на пролѣтъта!

III

Подъ звездното небе заспиватъ
дървета, друмища, нивя —
сега е вечеръ мълчалива,
сега е чудна тишина!

Огрѣна тихо отъ звездитѣ
въ полетата рѣка блести,
една топола въ висинитѣ
тъмнѣй самотна и шуми.

Свѣтътъ за сънъ се притаява,
утихватъ птичи гласове,
и златенъ месецъ озарява
села и стари лесове.

Шуми самотната топола,
ухаятъ хлѣбнитѣ поля —
земята Господу се моли
за наштѣ български села!
